

American way of life

Xavier Tornafoch Yuste

Conte presentat en el 15è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

No recordo amb exactitud el dia que vaig arribar a Los Angeles. Potser era un dimecres, potser un divendres. No ho recordo. Tan sols sé que ja fa molt temps que sóc aquí. Sovint somio amb el meu poble. Era un vilatge de cases baixes amb entrades sense portes i finestres sense vidres. Les parets estaven pintades de blanc i els marcs d'un vermell intens. A l'altra banda del carrer, just davant de casa meva, hi havia un edifici com el nostre: parets blanques, finestres verdes. Es distingia per un rètol amb lletres de color negre: *Abarrotes*. Era la botiga de comestibles del poble. Hi tenien tot el que necessitàvem: farina de blat, tequila, condiments, fesols... Una de les finestres s'obria al carrer amb un petit taulell de fusta pintat de color groc fent de mostrador. Els vilatans hi feien cua per aconseguir les provisions. Una filera interminable formada per dones baixetes que lluien vestits blancs, homes rabassuts i de pell bruna, una munió de nens i nenes que jugaven pels verals. Allà no hi feia mai fred. Sempre bufava un ventijol humit que enterbolia l'aire. Els arbres eren alts, i verds. De tant en tant el cel s'enfosquia i descarregava una tempesta potent, amb vent i llamps. Durava una estona, no gaire. Després tornava la calma. El cel s'obria i tornava a lluir el sol. Una xafogor opressiva s'apoderava de l'ambient i el ritme del carrer s'alentia. Tothom buscava una ombra per a refugiar-s'hi. Al capdavant del meu carrer hi havia una taverneta amb quatre taules de plàstic al davant. Cada dia un grup d'homes ociosos s'hi reunia per a cantar cançons tradicionals i ballar. La quitxalla els observava divertits, sense atrevir-se a intervenir en l'espectacle. Simplement reien i es mantenien a distància. Mentrestant, les dones feien la feina. Rentaven, cuinaven, endreçaven la casa, tenien cura dels fills. A mitja tarda, abans que la foscor

cobris l'horitzó, els cants es convertien en xiscles i aquests en discussions. Després venien les baralles, finalment les contusions i els cops de navalla.

El meu pare m'explicà que un dia, ja feia molts anys, Facundo Álvarez, un jove agricultor del poble, va matar un home d'una ganivetada. Se l'endugueren cap a la capital i mai més ningú en va tenir notícies. Alguns deien que va morir a la presó, altres que el van alliberar pels atenuants que el seu advocat va presentar i que se n'anà a viure al Districte Federal. El cas és que Facundo Álvarez no va tornar mai més a casa seva. Quan jo, en la meua innocència, preguntava al pare perquè passaven aquestes coses al nostre poble, ell sempre em responia el mateix: "és culpa de la pobresa i la ignorància". Tampoc ho recordo massa bé, però ara, des de la distància, em fa l'efecte que sí que n'érem, de pobres. No teníem gran cosa, és veritat. Jo sempre portava la mateixa roba apedaçada i no tenia més joguines que les que em feia jo mateix amb les quatre llaunes que trobava pel carrer. De vegades ens barallàvem, és ben cert. A cops de puny i tot. Potser érem massa primitius, a més de pobres. A l'escola hi anàvem cada dia i el professor, don Gustavo, ens inculcava totes les coses bones que ens calia per anar pel bon camí. No li fèiem gaire cas, això també és veritat. No tinc tan clar que fóssim ignorants. Sabíem tot el que era necessari per a viure a Solidaridad, el nostre poble. Coneixíem totes les plantes del bosc, fins i tot les verinoses. Quan els núvols s'enfosquien corríem a refugiar-nos a casa o al primer cobert que trobàvem, per a no mullar-nos. Ens amagàvem de les bèsties ferotges que voltaven pels afores de la vila. Dèiem mentides, si servien per a estalviar-nos alguna clatellada dels nostres pares. Algú diria que estàvem ben adaptats a les circumstàncies.

Gaudiem amb coses que no me'n sé avenir... Obriem de dalt a baix les sargantanes que caçàvem prop del riu i posàvem les tripes al sol en una cerimònia macabre que ens feia molta gràcia i no recordo ben bé el perquè. Ens bufetejàvem per no res. Sovint ens robàvem entre nosaltres. Jo crec que ens estimàvem, malgrat tot. Del món exterior no en teníem cap notícia. El nostre univers acabava als límits del municipi, just on començava San José de Luatenango. Però allò era un altre món.

El dia que el meu pare ens comunicà que marxàvem a viure amb els *gringos* em vaig entristir molt. No vaig dir res durant una setmana sencera. Ni tan sols vaig voler sortir de casa. Un cop aquí, la cosa no ens ha anat pas malament. De fet, aquesta ciutat és una mica nostra. N'hi ha molts, de mexicans. I jo no tinc una mala feina, sóc policia. Patrullo tot el dia pels carrers de Los Angeles. De vegades hi ha problemes i hem d'acudir veloçment al lloc dels fets. Alguns joves d'aquí són molt conflictius. Porten armes, trafiquen amb drogues, roben. Circulem amb el nostre Ford per amplíssimes avingudes, entre edificis altíssims que ombregen els carrers. A mi m'agrada especialment patrullar per Figueroa Avenue. Hotels de luxe, restaurants famosos, el pavelló dels Lakers, al final del carrer... És tot tan diferent de Solidaridad. Però aquí també passen coses, també tenim els nostres *facundos*. Aquí no som ni ignorants ni pobres, o potser som ignorants i pobres d'una altra manera. Però la majoria de nens tenen joguines i van a l'escola. Fan cas dels seus professors. I, malgrat tot, també veiem algun Facundo Alvarez, ebri d'alcohol o de desesperació. Homes atabalats que etziben un parell de trets a d'altres homes. Els carrers també s'omplen de sang i de malícia. Els nens també saben dir mentides. També s'amaguen de les

tempestes i es protegeixen dels animals salvatges que volten per l'extraradi d'aquesta metròpoli, damunt de motos de gran cilindrada o de vehicles de quatre rodes robats a punta de pistola. La nostra jungla oferia uns perills, la seva n'ofereix d'altres. Per a distreure'ns de les nostres pors, els nens de Solidaridad ens banyàvem al riu o jugàvem amb les nostres joguines atrotinades. Als d'aquí els porten als parcs recreatius perquè gaudeixin d'atraccions impossibles, mengin crispetes i beguin refrescos. *American way of life.*

Primera edició en ePUB i PDF: juny de 2012.

Aquest relat fou presentat en la 15a edició del Premi de narrativa curta per Internet TINET, inclòs dins el cartell de Premis Literaris Ciutat de Tarragona 2011-2012 convocat per l'Ajuntament de Tarragona, Òmnium Cultural del Tarragonès i el Centre de Normalització Lingüística de Tarragona, amb el patrocini de la Diputació de Tarragona.

Publicat a www.tinet.cat.

Distribució sota llicència "[Reconeixement – No Comercial – Sense Obra Derivada \(by-nc-nd\) 3.0 Espanya](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/es/)" de Creative Commons.

